

Sygn. akt IV CSK 485/10

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku Włodzimierza W.
przy uczestnictwie J. M. i in. , o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 stycznia 2011 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego [...] z dnia 23 grudnia 2009 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawcy W. W. od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 23 grudnia 2009 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że powołana w nim przesłanka została wykazana.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga precyzyjnego sformułowania tego zagadnienia i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC z 2002 r., nr 1, poz. 11; postanowienie SN z dnia 10 sierpnia 2006 r., sygn. akt V CSK 204/06, nie publ.; postanowienie SN z dnia 7 czerwca 2005 r., sygn. akt V CSK 3/05, nie publ.). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, które dotychczas nie było przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. Już z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wynika, że wykładnią art. 206 k.c. Sąd Najwyższy zajmował się wielokrotnie, jednoznacznie wskazując, że korzystanie z rzeczy wspólnej ponad udział stwarza podstawę do żądania rozliczenia się z uzyskanych korzyści, jeżeli wykraczało poza granice określone w przytoczonym przepisie i było tym samym posiadaniem nieuprawnionym. Skarżący przytoczył zresztą w skardze te orzeczenia i przyjętą w nich wykładnię, nie wyjaśnił natomiast, dlaczego za konieczne uważa ponowne zajęcie się tą kwestią przez Sąd Najwyższy. Okoliczność, że istnieją wątpliwości odnośnie do tego, czy podstawą roszczenia o zasądzenie pożytków z tytułu korzystania z rzeczy wspólnej ponad udział jest sam art. 206 k.c. czy też ten przepis w związku z art. 224 i 225 k.c. nie stanowi

wystarczającej podstawy do przyjęcia skargi do rozpoznania. Trzeba zwrócić uwagę, że wskazywane zagadnienie prawne musi mieć oparcie w ustalonym w sprawie stanie faktycznym, bowiem poczynione ustalenia są w postępowaniu kasacyjnym wiążące. Z ustaleń tych zaś wynika, że korzystanie z rzeczy wspólnej ponad udział nie było korzystaniem nieuprawnionym, skoro współwłaściciele wzięli udział w umowie o podział nieruchomości do korzystania. Skarżący co prawda fakt ten kwestionuje, jednak kwestia ta, jako należąca do sfery ustaleń faktycznych, pozostaje poza rozważaniami w postępowaniu kasacyjnym.

Powołanie się na przesłankę uregulowaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP z 2004 r., nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49). Skarżący powinien zatem w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawrzeć wyodrębniony wywód prawny wskazujący w czym wyraża się „oczywistość” naruszenia prawa (postanowienie SN z dnia 5 września 2008 r., sygn. akt I CZ 64/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 37/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 19 grudnia 2001 r., sygn. akt IV CZ 200/01, nie publ.). Takiego wyvodu skarżący nie przedstawił.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.